

Szuverenitás vs. progresszívizmus

2024 március 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ma sem számíthatunk méltányosságra, csak saját magunkra.

Vajon gy?zhet-e a szuverenitás a progresszív narratíva fölött? Ha ez egy egyszer?en megválaszolható kérdés lenne, akkor könnyelm?en azt mondanánk: igen, gy?zhet. De ahogy az elmúlt ezer év magyar történelméb?l

megtanultuk, Európa ezen részén a dolgok nem ennyire maguktól értet?d?ek. A magyar történelem folyamatos szuverenitásküzdelem, ha úgy tetszik, szabadságküzdelem volt. Ebb?l fakadhat az, hogy mi, magyarok pontosan értjük és tudjuk, a szuverenitásunk mekkora kincs. Erre különösképp március idusa napján nem is szükséges magyarázatot adni.

Ha megpróbáljuk beleképzelni magunkat a márciusi ifjak helyzetébe, arra gondolunk, mégis mi lehetett az, ami cselekvésre sarkallta ?ket az elnyomó Habsburgokkal szemben. Miért nem féltek? Mit?l volt bizonyosságuk afel?l, hogy sikerrel járnak? A válasz a hitükben rejlett. Abban a meggy?z?désükben, hogy bármi történik, az igazság az ? oldalukon áll. Ismervén a magyar nemzetet, tudták, hogy csakis felegyenesedve, felemelt tekintettel lehet a közéletet, a gazdaságot, a jogrendszert és a politikát gyökeresen megváltoztatható reformokba fogni. Hittek abban is, hogy a magyar nép a rabszolgasorsnál többre hivatott, és hogy vannak dolgok, amikért érdemes küzdeni. Mindemellett ha nem is tudták, de legalább sejteniük kellett, hogy elég egyetlen szikra ahhoz, hogy minden lángra lobbanjon.

A magyar jobboldallal sokszor próbálták meg éreztetni az elmúlt években, hogy páriák vagyunk, hogy egyedül harcolunk az igazságért. Március 15-e közeledtével azonban ez az érzés kicsit mintha elhalványulna. Jó ilyenkor összejönni, közösen emlékezni, és arra gondolni, hogy 176 évvel ezel?tt huszonéves értelmiségiek egy csoportja hogyan fordította ki 24 óra leforgása alatt a négy sarkából a világot. Egy bizonyos: a szabadságharcok megvívásához mindig kell, hogy legyenek olyan bátor emberek, akik nemcsak 1848-ban, hanem mindenkor megharcolják a maguk küzdelmeit. Küzdelmekb?l ugyanis nincs hiány. Gondoljunk csak bele, hogy olyan évet írunk, amikor több olyan választás is lesz, ami dönt?en rányomja a bélyegét a világ sorsának alakulására. Ezek közül kett? Magyarországról nézve is kiemelten fontos: az Egyesült Államokban tartandó elnökválasztás, valamint a minket közvetlenül is érint? európai parlamenti választás.

Gróf Széchenyi István, akinek fellépése nélkül elképzelhetetlen a 1848-ban kezd?d? forradalmi átalakulás, a következ?ket mondta: „Reformokra szükségünk van, s akkor kellene magunkat reformálnunk, mikor az id? még a miénk, s kezünkben a hatalom, s ekképp mi jelölnénk ki a változások útkörét; mintsem addig várnunk – mert hiába, haladnunk kell –, míg vagy igen kevesen vagy igen sokan fognak minket reformálni, és sem az id?, sem a hatalom többé nem lesz a mienk, s idegen kéz t?zi ki további pályaköreinket.” Széchenyi pontosan látta, hogy a magyarok ügyének felkarolásához az szükséges, hogy a szövetségi rendszerünkön belül – ami akkor a Habsburg trónt jelentette – minél teljesebb függetlenség érvényesüljön.

A helyzet közel kétszáz év leforgása alatt jottányit sem változott, csak most éppen a magyar miniszterelnök az, aki az elnyomó, progresszív, úgynevezett „európéer” liberálisokkal szemben fölemeli a szavát, és megpróbál gátat szabni a globalista er?k ármánykodásának. De ugyanez a helyzet Amerikában Donald Trump korábbi elnökkel is, aki az amerikai mélyállam és a már itthon is jól ismert Soros-féle nyílt társadalom ellen küzd a mez?nyben egyedüliként, és próbál meg változtatni a dolgok jelenlegi állásán. Közös bennük, hogy a politika, amit képviselnek, újbeszélül mondva korántsem PC, ezért a haladók minden eszközzel megpróbálják megakadályozni, hogy ez a politikailag nem korrekt gondolkodás teret nyerjen, és ne adja isten szavazatok formájában manifesztálódjon a közelg? amerikai vagy az európai parlamenti választásokon. Az elnyomás eszközei persze különbözhetnek: a tengeren innen pénzbeli zsarolás, a tengeren túl börtönnel való fenyegetés, de mindkét esetben: elszigetelés, ellehetetlenítés. Nyugodtan mondjuk ki, nem más ez, mint ideológiai terror, végs? soron a totalitarizmus egy puhább formája – csak most liberális köntösbe csavarva.

A kommunizmusban megedz?dött közép-európaiak számára nincs ebben semmi újdonság. Gondolhatunk itt a gyermekvédelem ügyére, amely szintén szorosan kapcsolódik napjaink szabadságküzdelmeihez. A különbség „csupán” annyi, hogy a kérdés ez esetben még húsba vágóbb, hiszen ha a gyermekek védelmér?l van szó, mindannyian rögtön megszólítva érezzük magunkat, azonnal a saját gyermekeinkre gondolva. Magyarországon egyel?re csak elborzadva olvassuk a híreket a nyugati országokból a 14 év alattiak nemátalakító m?téteinek engedélyezésér?l, akár szül?i beleegyezés nélkül is. Vagy stílusirányzat-kalauzokról, amelyekben meg akarják mondani nekünk, hogy mely nemekre utaló szavakat használhatjuk a kommunikációban és melyeket nem. Mi ebb?l nem kérünk. Ehelyett inkább azt üzenjük a progresszíveknek, hogy a gyermekeink védelmér?l nem vagyunk hajlandóak kompromisszumot kötni, hiába fenik a fogukat a woke elmebaj képvisel?i. Hiszen ne legyen kétségünk: ha az el?bb említett példák még távoli problémáknak is t?nnek számunkra, egyre közelebb és közelebb kerül hozzánk ez a jelenség, ezért nekünk újabb és újabb ötletekkel kell el?állnunk, és a csírájában kell elfojtanunk az ilyen és ehhez hasonló próbálkozásokat.

Emellett ne feledjük azt sem: 1848-hoz hasonlóan ma is szabadságharc zajlik, érdemes tehát az emlékezetünkbe vésni Batthyány Lajos, az els? felel?s magyar miniszterelnök mondását, amely úgy szól: „Hiába állunk az

igazságosság és jogszer?ség talaján, nem számíthatunk méltányosságra, csak saját magunkra.”

Szánthó Miklós

A szerz? az Alapjogokért Központ f?igazgatója

Borítókép: Forradalom és szabadságharc 1848–49-ben. Talpra magyar! Bellony László festménye (Forrás: Wikipédia)

www.magyarnemzet.hu

Ajánló